

HISTÒRIA DE LA FILOSOFIA. Unitat 8. L'empirisme: Hume

COGNOMS I NOM.....grup.....data.....

L'ànima, en la mesura que la puguem concebre, no és res més que un sistema o una successió de diferents percepcions, de fred i calor, amor i ira, pensaments i sensacions, totes unides, però sense identitat ni simplicitat perfecta. Descartes sostenia que el pensament era l'essència de la ment; no pas aquest o aquell pensament, sinó el pensament en general. Això sembla absolutament intel·ligible, ja que tot el que existeix és particular; i per tant han de ser les diferents percepcions particulars les que componen la ment. Dic *componen* la ment, no pas que li *pertanyen*. La ment no és una **substància** en la qual existeixen les percepcions de manera inherent. Aquesta noció és tan intel·ligible com la idea *cartesiana* que el pensament o la percepció en general és l'essència de la ment. No tenim cap idea de substància de cap mena, ja que no tenim cap idea que no derivi d'alguna impressió, i no tenim cap impressió d'una substància, sigui material o espiritual. No coneixem res, llevat de les qualitats i percepcions particulars. Pel que fa a la idea d'un cos, un préssec, per exemple, és tan sols aquell gust, color, figura, grandària, consistència, etc., particulars. Així, la nostra idea d'una ment és només la de les percepcions particulars, sense la noció de cap cosa anomenada «substància», sigui simple o composta.

David HUME. *Resum del Tractat de la naturalesa humana*

1. Expliqueu breument (entre vuitanta i cent paraules) les idees principals del text i com hi apareixen relacionades.
[3 punts]
2. Expliqueu el sentit i la justificació, segons David Hume, de la frase del text següent: «Així, la nostra idea d'una ment és només la de les percepcions particulars, sense la noció de cap cosa anomenada “substància”, sigui simple o composta.» [En la resposta, us heu de referir als aspectes del pensament de Hume que siguin pertinents, encara que no apareguin explícitament en el text.]
[7 punts]